

Останалъ Ненчо сираче.

Остана Ненчо сираче безъ баща и майка. Прибра го единъ неговъ роднина, но и той бѣденъ човѣкъ.

Ненчо ходѣше на училище. Клетото сираче често похлупваше лицето си върху чина и горко плачеше.

Ненчо почна да изглежда блѣденъ и отслабналъ. Сили нѣмаше. Ученицитѣ разбраха, че той често гладува. Днесъ Ненчо, задавенъ отъ сълзи, съобщи на съученицитѣ си, че е цѣненъ отъ роднинитѣ си у единъ по-богатъ човѣкъ за слуга и че отъ утрѣ той напуска училището.

— Другари, не бива нашиятъ обиченъ Ненчо да напуска училището! Нека го издържаме и хранимъ подъ редъ. Днесъ нека дойде у дома, утрѣ — у другиго . . . Ние сме 50 души. Като ни бждѣ той гостенинъ само по 2—3 дена и годината ще се измине . . . каза умниятъ и милостивъ Стефчо на другаритѣ си.

— Бива, Стефчо, бива; викнаха всички дѣца съ светнали отъ радостъ очи.

Учителътъ чу този разговоръ.

— Много добрѣ сте намислили, дѣца. Но още по-добрѣ ще сторитѣ, като вземите позволение отъ родителитѣ си. А до тогава Ненчо ще бжде мой гостенинъ. Тѣй и стана. Още на другия день всички дѣца съобщиха, че родителитѣ имъ ги похвалили за това добро дѣло. Тѣй сиракъ Ненчо изкара редовно учебната година.